

се забелязватъ, когато се доближаватъ до плячката си.

Прилепътъ лети безшумно ноше и лови насѣкоми съ голѣмитъ си уста.

Не всички животни живѣятъ по земната повърхнина. Има такива, които търсятъ храната си *въ земята*. И тѣхното тѣло се е нагодило къмъ този особенъ животъ. Преднитѣ крака

на къртицата сж се превърнали въ яки лопати за ровене на земята; дъждовниятъ червей си пробива пѣтя въ земята като яде и прекарва прѣстѣта презъ червото си, а личинката на майския брѣмбаръ рови земята съ твърдата си глава.

Въ тъмнината очитѣ не сж потрѣбни, дори прѣчатъ, и затова повечето животни, които живѣтъ на тъмно (въ земята) или съвсемъ нѣматъ очи, както е напр. у дъждовния червей и у много личинки, или очитѣ сж малки и скрити въ козината, както е у къртицата.

Но, ще попитате, какъ така всѣко животно е могло да се нагоди къмъ условията, при които живѣе? Вие схващате, разбира се, че това не е станало изведнажъ. Бързитѣ и голѣми промѣни понѣкога убиватъ животнитѣ. Представете си, че пренесатъ слона на полюса, а бѣлата мечка въ горещитѣ страни. Тамъ тѣ не ще живѣятъ дори нѣколко дни; рибата не може да живѣе на сухо, а мишката въ водата. Лалугерътъ, който е приспособенъ да живѣе въ житнитѣ полета, ще загине въ гората, а катеричката, която е сжщо гризачъ като лалугера, не ще живѣе много въ полето, безъ гора; до толкова тѣлото ѝ е нагледено да живѣе по дърветата.

Отдавна, много отдавна, когато нашата земя не е била толкова гъсто населена, животнитѣ сж живѣли по-безопасно и сж добивали много по-лесно храната си. Но колкото животнитѣ ставали повече, толкова по-